

РЕШЕНИЕ

№ 1317

гр. София, 28.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 07.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **12224** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр.с чл. 85, ал.1 и чл. 84, ал.3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Б. А. Ю. с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., [дата на раждане], против Решение № 16714/07.11.2023г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ – МС), с което на основание чл. 75, ал.1, т.2 и т.4, вр. с чл. 8 и чл.9 от ЗУБ е отказано да му се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно, поради допуснати при постановяването му съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалния закон. Жалбоподателят счита, че административният орган не е съобразил, че е налице влошаване на обстановката в С. и засилване на репресията, както и че жалбоподателят от години живее в България, устроен е със семейството си в [населено място] и липсват данни за противоправно поведение. Моли съда да отмени обжалваното решение на интервюиращ орган при ДАБ - МС и да върне преписката на административния орган.

Ответникът, председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет изпраща административната преписка по издаване на оспореното решение. В съдебно заседание, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата, излага доводи за законосъобразност на обжалваното решение. Моли съда да отхвърли

жалбата.

Софийска градска прокуратура изразява становище за законосъобразност на обжалваното решение и моли съда да отхвърли жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в своята съвкупност и доводите на страните, по свое убеждение и по реда на чл. 235, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, намира за установено от фактическа страна, следното:

С молба до ДАБ при МС с вх. № В-13-49 от 10.03.2023г. на Регистрационно-приемателен център (РПЦ) - С., към ДАБ – МС, Б. А. Ю., гражданин на С., [дата на раждане] в [населено място], обл. Х., С., етническа принадлежност – кюрд, вероизповедание – мюсюлманин сунит, семейно положение – женен, е поискал предоставяне на международна закрила. Самоличността му е установена въз основа на декларация, на осн. чл.30, ал.1, т.3 от ЗУБ. Попълнен е и регистрационен лист към молбата.

С писмо рег. № УП-2416/14.03.2023 г. на ДАБ-МС (л. 43), началник отдел “ПМЗ - кв. Военна рампа” е изискал от Държавна агенция “Национална сигурност” (ДАНС) писмено становище по постъпилата молба за международна закрила. С писмо рег. № М-8798 от 10.05.2023г. (л.33) директорът на специализирана дирекция “М” - ДАНС, уведомява председателя на ДАБ-МС, че към момента ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила на лицето в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

В писмо рег. № УП 216/06.07.2023г. (л.30) на началник отдел ПМЗ - кв. Военна рампа” до директора на дирекция М.- МВР е посочено, че при справка в АИС „Бежанци” за Б. А. Ю. е констатирана наложена мярка тип – обявени за международно издирване, причина чл.34 лице, издирвано за участие в наказателно производство. С писмото е поискана информацията относно причините и характера на образуваното наказателно производство, за което е издирвано лицето. Информацията е необходима с цел спазване на законовите разпоредби на ЗУБ и произнасяне по молбата му за международна закрила.

С докладна записка рег. № УП 2416/06.07.2023г. (л.29) на председателя на ДАБ – МС е предложено срокът на изразяване на становище по молбата на сирийския гражданин да бъде удължен с два месеца, което е сторено с резолюция от 19.07.2023г., за което последният е уведомен на 10.08.2023г, видно от приложеното съобщение и известие за доставяне (л. 27 и 28).

С писмо рег. № М-16254 от 24.08.2023г. (л.26) директорът на специализирана дирекция “М” - ДАНС уведомява председателя на ДАБ-МС, че ДАНС разполага с информация, - отразена в справка рег. № RV 202001-001003/Пл-6-4620/09.08.2023г., според която лицето, регистрирано в ПМЗ – “В.”, РПЦ – С. към ДАБ – МС като Б. А. Ю. представлява заплаха за националната сигурност и ДАНС възразява да му бъде предоставена закрила в Република България.

От данните от проведеното на 07.04.2023г. интервю, представените от жалбоподателя и служебно събраните от ответника доказателства се установява, че Б. А. Ю. е напуснал страната си на произход С. нелегално през 2009 – 2010 г и се е установил в И. за седем-осем месеца. Преминал нелегално в Гърция, където си купил фалшива българска лична карта и с кораб е стигнал до Италия. Оттам с влак – до Франция, където властите установили, че личната му карта е фалшива. Заминал за Б., а след това отишъл в Германия при брат си. Година и половина бил настанен в лагер за мигранти там, след което му била предоставена закрила за една година след започване на войната в С.. Няколкократно закрилата му била удължавана за срок от

две години. Като причина за напускане на С. посочва здравословни проблеми с гръбначния стълб. В Германия му били направени две операции. През 2015г. при него от С. пристигнала съпругата му Т. А. А. и синовете му. След като се разделил със съпругата си, без официален развод, през 2017г. в Германия сключил религиозен мюсюлмански брак с българската гражданка С. А. Д. и се установили да живеят в България, в [населено място].

Като причина за подаване на молбата за закрила жалбоподателят посочва войната в С.. След като отбил военната си служба 1986г. завършил География в университета в [населено място], С. и работел като учител по География. През 1993г. за пръв път дошъл в България с виза и паспорт и останал в страната четири-пет години с документ за пребиваване. Имал фирма за продажба на дрехи и обувки и живеел в [населено място], преди да се прибере в С. при децата си. През 2017г. дошъл в България и заживял с втората си съпруга в [населено място]. След като изтекъл срокът на валидност на немските му документите, се опитал да ги удължи в Посолството в [населено място], но немските власти му отказали. Тогава подал първата си молба за закрила в България. В изпълнение на Д. регламент бил върнат в Германия, където през 2019г. отново получил закрил. Семейството му отишло с него в Германия и през 2021г. се върнали в България в [населено място].

През май 2021г. жалбоподателят заминал за С., като минал през Турция и И., за да продаде част от недвижимото си имущество> На връщане пътувал нелегално към България, където се предал на властите и бил настанен в лагер от закрит тип, след което подал настоящата молба за закрила.

В интервюто е посочил, че не е бил арестуван в държавата си на произход, нито в друга държава, не е имал проблеми заради етническата си принадлежност. Заявил е, че не е имал проблеми и заради религията, която изповядва. Не е членувал в политическа партия или организация, не е бил заплашван или насилван.

Със становище рег. № УП-2416 от 05.09.2023 г. на интервюиращия орган е предложено на председателя на ДАБ – МС да откаже хуманитарен статут и статут на бежанец на Б. А. Ю..

С оспореното в настоящото производство Решение 16714/07.11.2023г. председателят на ДАБ – МС, на основание чл. 75, ал.1, т.2, вр. с чл.8 и чл.75, ал.1, т.4 вр. чл.9 от ЗУБ, отказва да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на Б. А. Ю.. Въз основа на събраните в административното производство доказателства, е обосновал извод, че не са изпълнени предпоставките по чл. 8 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Като е съобразил актуалната ситуация в С. е приел, че съществуват предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут, като въз основа на материалите по административната преписка е установил, че за него са налице обстоятелства по чл. 9, ал.1, т.3 от ЗУБ. Като се е позовал на отрицателното становище на ДАНС, притежаващ изключителна компетентност да извърши преценка за наличие на обстоятелства по чл.12, ал.1, т.6 и чл.12, ал.2, т.4 от ЗУБ, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, вр. чл. 9 ЗУБ е постановил отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

От страна на ответника е приложена административната преписка по молбата за закрила и административната преписка по първата му молба за закрила в ДАБ- МС от 2017г., приложена е справка на директора на дирекция "Международна дейност" на ДАБ - МС относно актуалната политическа и икономическа обстановка в С..

От ДАНС е представена цитираната в писмо рег. № М-16254/24.08,2023г. справка рег.

№ RB202001-001-03/Пл-6-4620/09.08.2023г., съдържаща класифицирана информация и оформена в отделен том към делото.

По искане на жалбоподателя като свидетел е разпитана С. А. Д., с която жалбоподателя живее на семейни начала от седем години. От показанията ѝ се установява, че са се запознали в Германия. От четири години живеят в България, [населено място]. Родните на Б. А. Ю. от С. казвали, че там е война, че е много страшно, че хората бедстват. В П. жалбоподателят не е имал проблеми с полицията, не са го търсили нито в България, нито в Германия. Обичал България и искал да живее тук, защото е спокойно. Страдал от диабет и високо кръвно.

От така приетото за установено, настоящият съдът прави следните правни изводи:

Решението е постановено от компетентен административен орган, съгласно чл. 75, ал.1 от ЗУБ.

Решението е издадено в писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

От приетите и неоспорени по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю, по време на което му е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си. Жалбоподателят изрично е удостоверил с подписа си на протокола, че няма възражения по него. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Законосъобразен и обоснован е изводът на административния орган, че заявените от жалбоподателя обстоятелства не могат да бъдат свързани с нито една от причините за преследване посочените в закона.

В настоящия случай правилно ответникът, изхождайки от фактите от изнесената пред него бежанска история, възприема извод за липса на такова преследване, което да се обосновава по някоя от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В бежанската история няма нито един обоснован фактически довод за проявен спрямо оспорвания акт на преследване от страна на официалните власти в С., която се явява страната по произход за търсещия закрила. Няма нито един наведен довод от жалбоподателя, че същият е обект на преследване в С. и от някоя друга организация. В действителност в бежанската история няма доводи за такова релевантно преследване, нито се

обосновава наличие на реална опасност от бъдещо такова в страната му на произход по някоя от причините, които се сочат в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ.

Ето защо изцяло правилни са изводите на органа, че чужденецът не доказва предпоставки за предоставяне на търсения бежански статут. Правилността на крайния извод за липса на предпоставките по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ се следва изцяло от факта, че в изнесената от чужденеца бежанска история няма данни, че той лично или неговото семейство са обект на преследване в родината му С. било поради неговата (тяхната) етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение. Напротив в интервюто жалбоподателят заявява, че не е имал проблеми, не е бил заплашван или насилван. Част от роднините му – брат му, сестра му продължават да живеят там.

Съдът намира за правилна и обоснована преценката на административния орган за основателност на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на основанията посочени в чл. 9, ал. 1, т. 3, като правилно тази преценка е направена по отношение на страната на произход, за която органът в особеното производство събира данни, обобщени в нарочна справка.

Съгласно чл. 9, ал. 1, т.3 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Член 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. (отм. с Директива 95/2011/ЕО) относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Със свое Решение от 17.02.2009 г. по дело № С- 465/07/Meki Elgafaji and Noor Elgafaji vs Straatssecretaris van Justitie/, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, Съдът на Общността (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011) се постановява, че въпросната норма следва да се тълкува в смисъл, че: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; и 2. съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата- членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Изводите на административния орган в тази насока се подкрепят изцяло от данните по справката от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ, представляваща официален документ, издаден от длъжностно лице в

кръга на службата му, фактите по която не са опровергани. В конкретния случай, решаващият орган се позовава, на фактите, които се съдържат в справка за С. с вх. № ЦУ—802/09.06.2023г. На основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Приетите по делото справки са изготвени от компетентен орган, в кръга на правомощията му, представляват официални писмени документи и обвързват съда да приеме за доказани фактите, удостоверени с тях, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства, каквито в случая не се представят, нито се сочи техният източник, за да се събират. От справките, изготвени от ДАБ, в това число и представената пред съда, се установява, че режимът на А. и други подкрепящи го сили продължават въздушните и сухопътни офанзиви, започнати през 2019г. , за да си върнат И. и други райони в С. С., убивайки цивилни и принудително разселвайки нови повече от 11000 души, често се използват тежки оръжия, опустошават цивилна инфраструктура в засегнатите региони и изострят и без това тежката хуманитарна ситуация. Въздушните сили на режима многократно атакуват обекти, където присъстват цивилни, включително болници, пазари, училища, селища за вътрешно разселени лица и ферми, много от които са включени в списъците на ООН за зони, в които няма конфликт. Съдът кредитира и показанията на разпитания свидетел, от които също се установява, че в С. има война и хората бедстват.

Въпреки това обаче, е установено, че съгласно становище на ДАНС Б. А. Ю. представлява заплаха за националната сигурност.

Съгласно чл. 12, ал.2, т.4 от ЗУБ, хуманитарен статут не се предоставя на чужденец, за когото има сериозни основания да се предполага, че представлява заплаха за обществото или за националната сигурност.

В тази връзка е изискана и е представена справка рег. № РБ 202001-001-03/Пл-6-4620/09.08.2023г. В нея се съдържат конкретни фактически основания, обосноваващи становището на ДАНС, изразено в писмо рег. № М-16254/24.08.2023г. От тях може да се приеме, че за Б. А. Ю. има сериозни основания да се предполага, че представлява заплаха за националната сигурност. Законът не изисква това обстоятелство да е безспорно установено или да има влязла в сила присъда. В тази връзка, следва да се отбележи, че макар в обжалваното решение да е посочено, че ДАНС притежава изключителна компетентност да извърши преценка за наличие на обстоятелства по чл.12, ал.1, т.6 и чл. 12, ал.2, т.4 от ЗУБ - конкретно да прецени дали лицето представлява заплаха за националната сигурност, а

председателят на ДАБ – МС действа в условията на обвързана компетентност, то за съда такова ограничение не е налице.

Решение по дело С-159/21 СЕС дава тълкуване, съгласно което член 4, параграфи 1 и 2, член 10, параграфи 2 и 3, член 11, параграф 2 и член 45, параграф 3 от Директива 2013/32 във връзка с член 14, параграф 4, буква а) и член 17, параграф 1, буква г) от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която когато органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, са констатирани с немотивирано становище, че дадено лице представлява заплаха за тази сигурност, решаващият орган е длъжен системно да отказва да предостави субсидиарна закрила на това лице или да отнема предоставената по-рано международна закрила на същото лице, като се основава на споменатото становище. В случая е налице становище на административен орган със специализирани функции, свързани с националната сигурност, на който съгласно ЗДАНС е предвидена контролната дейност по отношение на пребиваване на чужденци в Република България и даване на становища по молби за закрила по ЗУБ. Същият в провело се административно производство е изразил становище в което ясно и недвусмислено е посочено, че чуждия гражданин представлява заплаха за националната сигурност и след като се вземе предвид трайната и последователна практика на Върховния административен съд по сходни случаи /в това число решение № 11787/18.11.2021 г. постановено по адм. дело № 6836/2021 г.; решение № 3637/15.04.2022 г. постановено по адм. дело № 12466/2021 г. и решение № 7530/22.06.2021 г. постановено по адм. дело № 4849/2021 г. / следва да се обоснове извода, че съобразно императивната норма на чл.12, ал.1, т. 4 от ЗУБ административният орган е задължен да откаже предоставяне на статут.

Цитираното решение на СЕС обаче не може да бъде отнесено към настоящия случай, тъй като не се касае за немотивирано становище на ДАНС. В писмото с рег. № М-16254/24.08.2023г., директорът на специализирана дирекция „М“ – ДАНС изрично се е позовал на информацията, отразена в справка рег. № RB202001-001-03/Пл-6-4620/09.08.2023, която е приета като доказателство по делото и съдържа конкретни факти, мотивиращи становището. Както е посочено в Тълкувателно решение № 16 от 31.III.1975 г., ОСГК, което в тази част не е изгубило сила, не е

необходимо да съвпадат по време издаването на административния акт и излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт. Ако административният акт е издаден на основание на такива подготвителни документи, изложените в тях съображения са такива и за издаването на самия акт. В тази хипотеза попада и настоящият случай, още повече, че с оглед съдържащата се в становището на ДАНС класифицирана информация, специалният закон предвижда те да бъдат отделени от формуляра за отказ.

В мотивите на обжалваното решение се съдържат и подробна аргументация за неприложението в случая на принципа “забрана за връщане“ (non-refoulement), които настоящият състав напълно споделя. В чл.4, ал.3 от ЗУБ е предвидено, че чужденец, влязъл в Република България, за да поиска закрила, или който е получил закрила, не може да бъде връщан на територията на държава, в която са застрашени неговият живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. В ал.4 обаче е въведено изключение, че от правата по ал. 3 не може да се ползва чужденец, получил закрила, за когото има основания да се смята, че представлява опасност за националната сигурност или който, веднъж осъждан с влязла в сила присъда за тежко престъпление, представлява опасност за обществото.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

С оглед липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент от чл. 81 ГПК, този въпрос съдът не обсъжда.

Водим от горното, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 65-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата Б. А. Ю. с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., [дата на раждане] , против Решение № 16714/07.11.2023г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния

административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: